

силно укрѣпения градъ Кирополь, съграденъ, по прѣданието, отъ Кира старшій, и още други два града били тѣй сжщо взети съ пристѣпъ и имали сжщата участь. Жителитѣ на останалитѣ три града избѣгали, но били настигнати и заобиколени отъ Александровата конница и часть отъ тѣхъ избити или взети въ плѣнъ, а другитѣ се прѣдали. За да удържи за напрѣдъ тѣзи страна въ покорность, Александръ почналь да гради въ Яксартъ, близо и на истокъ отъ разрушения Кирополь, голѣмъ укрѣпенъ градъ, нарѣченъ *Александрехата* или *Далечна Александрия* (около днешния Марашанъ, на ис. отъ Коканъ). Между това скититѣ, като се научили за вѣстанието на племената при Яксартъ, тръгнали въ голѣмъ брой къмъ тѣзи рѣка, съ намѣрение, въ случай, че вѣстанието излѣзе успѣшно, да нападнатъ Александра. Въ сжщото време въ тила на Александра се повдигнало друго вѣстание, виновникъ и глава на което билъ Спитаменъ, единъ отъ бившитѣ другари на Бесса. Положението на Александра било трудно, но той излѣзълъ отъ него побѣдителъ. Скититѣ, като дошли на дѣсния брѣгъ на Яксартъ, срѣщу градящия се отъ Александра градъ, взели да безпокоятъ македонцитѣ съ силна стрѣлба отъ лжкове, като съ туй дѣрзко извиквали Александра на бой. Раздразненъ отъ това, Александръ най напрѣдъ съ дѣйствието на голѣмитѣ мѣтателни орджия принудилъ скититѣ да отсѣпятъ отъ брѣга на рѣката, а слѣдъ туй пръвъ се спусналъ въ нея съ конницата, прикритъ отъ фронта съ легката пѣхота и придружаванъ отъ всички останали войски. Щомъ прѣминалъ прѣзъ Яксартъ, той веднага испратилъ противъ скититѣ часть отъ конницата. Но скититѣ издържали удара ѝ, заобико-

лили я, поразили я съ силна стрѣлба отъ лжковетѣ си и отсѣпили въ рѣдъ. Александръ поддържалъ конницата си съ стрѣлцитѣ, агриянитѣ и легката пѣхота, а слѣдъ туй, когато легката пѣхота заобикаляла скититѣ и ги бияла въ флангъ, той съ всичката конница ударилъ върху тѣхъ отъ фронта. Атакувани отъ три страни, скититѣ обърнали на бѣгъ, като загубили до 1.000 души убити и 150 плѣнени, и били доста далечъ прѣслѣдвани отъ македонската войска, която при този случай много пострадала отъ голѣмитѣ горѣщини и жажда. Самъ Александръ, като се напилъ съ вода отъ една стояща такава, опасно се разболялъ и се върналъ съ войската си въ Александрехата. Скоро обаче той оздравялъ и сключилъ миръ съ скититѣ, които били испратили до него пратеници съ мирни прѣдложения.

Между това Спитаменъ обсадилъ Мараканда, която била заета отъ македонски войски. Но като се научилъ за приближението на испратения противъ него отъ Александра отрядъ войска (60 егери, 1.500 пѣши и 30 конни наемни гърци, всичко 2.360 души) подъ началството на Андромаха, Менедема и Карана, той снелъ обсадата и избѣгалъ отъ Скития къмъ границитѣ на Согдиана, (къмъ Сейгунъ или Сиръ-Дария). Усиленъ съ 600 души скитска конница, той скоро тръгналъ срѣщу Фарнука, който началствувалъ въ Мараканда, а сега го прѣслѣдвалъ заедно съ Андромаха, Менедема и Карана. Като ималъ добра и бодра конница, тогазъ когато македонската била уморена отъ дългия походъ и недостатъка на храната, той взелъ да безпокои послѣдната съ частни нападения въ разсипанъ строй и най послѣ принудилъ македонцитѣ да почнатъ да отсѣпватъ къмъ гората близо до рѣката Политимета (днесъ р.